

Ölü Bir Şair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Kasım 2022

Düşlerimin muhatabı bir yaraydın açık ara farkla kıblemde saklı tevazu yüklü benliğim.
Bir konçerto idin kayrasına saklı diyezi ve diyeti bu aşkın.
Kanaviçe bir örgüydün önemle arz ettiğim.
Münazara ettiğimden de öte münakaşa ettiğim iç sesim ve yaralı kimliğim.
Menkıbemdin mealimdin ve mizacım.
Nüansı ömrün ve muadili sevdanın.
Hırpani bir geçitten firar eden fedaisi sözcüklerin...
Gönül rotamdın ve rütbem bense emre amade bir kurşun asker.
Zaferimdi aslında tüm yenilgilerim, kayıtsız bir imge mübalağa etmediğim kadar öykündüğüm o darboğaz ve dik yakalı kazak ve sevdalı şehir.
Bir öyküm yoktu benim varsa yoksa hercai sözcüklerden kanıma girendin kardığın ne ki k/andığımın yanında bu aşkın seferisi bir iklim.
Kasımdın sen kasım kasım kasılan.
Kardın sen kardığımdan öte saçıma ve yüreğime yanan ve d/ağlanan.
Hüzün reçetem onayda ve altında heyetin imzası.
Hazan bohçan ve dünüm ve gönül neferim.
Bir iklimdin ikiletmişim bir ikilem birlik ve dirliğe delalet ne var ne yok yakamdan düşmeyen tırsak bir gölgeydin.
Aşkın hitabesi ve yalnızlığın mizanseni.
Bir şiir mi?
Ya da ölü bir şair ve günler dertop günlüğüm de verilen hükmün kayıp mısralarında saklı gizemli bir şair gizin tınısı ve yalnızlığın saltanatı hüküm süren.
Muradım mı?
Münferit bir kaygı mıydım yoksa?
Tekerrür edendi aşk ve ömrü tüketen ve yeniden doğmanın mealı.
Sürçü lisan eden sessizliğimle verilen en büyük tepki iken sessizlik.
Beyanı ve muradı ve şiarı ve şanı sönük varlığın ışığı gömük.
Üstüme başıma bulaşan gri gölgeler, kırağı çalan yeryüzü ve göğün tüten buharı...
Nefessiz kaldığım kadar da neferyidim günün, nahoş bir tını belki yanlış bir tanı ile deşifre edilesi gizin izinde verilen gazın nezdinde güzün son feryadı Kasımdan tüten familyası ömrün.
Dar çok dar bir geçit.
Dik yakalı dik başlı şehir.
Ön görüşü kayıp ön sözü yitlik yazdığım hikâyelerin ve romanların romansı mı nüansı mı?
Ve çaldı kapım ve çalgı çengi hüznülenen yüreğime nal toplattı bense bir yeis bir nesir belki bir esir ve işte seyisiydim yalnızlığın...

Tımar yaptığım gölgem ve yorgun bedenim ruhumdaki fırtınalar kopacak kıyametin alameti farzı muhal öykündüğüm s/onsuzluk kayıp reçinesi doğanın fitratına yenik bir döngü gönül bohçam ne ki ne hüzünle eşleşen sözcüklerin kaybolduğu o karanlık dehliz ve işte gömülü bir hazine gibi neşrettiğim iç sesim resmettiğim hüznüm.

Bir yanılığımı mı yoksa?

Ya da bir yenilgi belki bir aldatı belki sıra dışı bir özne gönlün havuzunda yüzen ölü bir balık ve anlı şanlı fermanım diyetini ödediğim aşkın kayıp mısralarına sızan bir g/iz gibi belki gözyaşı belki bir gözaltı gözlerden yüreğe inen bir bulut gibi uçarı mevsimin münzevi serveti bir ritim ve işte öykümden arda kalan üç beş cümle oysaki ah, oysaki ben başındaydım aşkın ve ömrün bir ritim bozukluğu olsa ne ki kalbimin aldatsı bir alıntı ve çalıntı bir iklim gibi dönendiğim günbegün s/üzüldüğüm anbean bir hutbe bir hilkat garibesi o ölü iklimin seyri ve nakışı ve na'şısı günün dünsüz bir ömrün giz yüklü çehresi ve tevazu yüklü benliğimden arda kalan birkaç hece git gide gerilediğim kadar gidemediğim bir yolda başım gözüm üstüne bu devasız ve biçare sevda ne de olsa ne çok ne çok sevmiştim ben seni...